

[Wilhelm]

at lønudviklingen her i landet årligt skal være 2 pct. lavere end i alle de lande, vi samhandler med, hvor de andre establishmenter og kapitalistklasser selvfølgelig gør det samme over for deres lønarbejdere og lægger op til det helt store ragnarok på dette felt.

Vi accepterer ikke, at man lægger sig i underkanten af rammen, som jeg har sagt, ved en tilbagevenden – nej, ikke tilbagevenden, for det har man jo gjort hele tiden – til den septemberforligsfilosofi, som hvert eneste kvartal i de 3 år, der er gået, har lidt skibbrud, og som alle og enhver ved vil lide skibbrud i hvert fald de næste 10 år også.

Vi accepterer heller ikke, at man som målestok bruger den interne rente. Det gør man ikke helt i regeringens fremlæggelse, skal jeg sige retfærdigvis; men i hele forelæggelsen af dette materiale, som nogle har været så glade for, har man brugt den interne rente som den primære målestok, og alle andre hensyn er nævnt i bisætninger. Det er så groft, at Politikens ledere adskillige gange har kritiseret den måde at lave høkerbeslutninger på. Det er en målestok, som lægger gift for enhver fornuftig prioritering, og det er en målestok, som det har været fantastisk vanskeligt at komme ud over. Det er ingen bebrejdelse til embedsmændene, de har selvfølgelig fået besked på, hvad de skal gøre; det må være regeringens ansvar, at det ser sådan ud. Når man har forsøgt bare at få nuanceret den målestok en smule ved at spørge om, hvordan den samfundsmæssige rentabilitet ser ud, hvis vi indregner sparet arbejdsløshedsunderstøttelse osv., så bliver det svaret: det vil man ikke så gerne lave, for det ville være en klar politisk vurdering. Det står i bilag 13, generel del, svar på spørgsmål 2. Det ville være en klar politisk vurdering. Men at opstille det hele efter fuldstændig privatkapitalistiske, interne rentebetragtninger, det betragter man ikke som en klar politisk vurdering.

Da jeg havde læst denne investeringsrapport og dens bilag første gang og havde sidet og skrevet de første 8 sider spørgsmål til de forskellige afsnit, stillede jeg et sidste spørgsmål, som udvalgsformanden desværre nægtede at fremsende, og som jeg derfor vil nævne her, for det var da muligt, det kunne blive besvaret her. Det var, om finansministeren kunne bekræfte det uafrystelige indtryk, man fik ved at læse denne rapport,

nemlig at ADAM var medlem af fremskridtspartiet.

Til de konkrete områder skal jeg sige først om energiforsnittet, at jeg finder, det er helt urimeligt, at vedvarende energi er så ringe repræsenteret. Man har intet lært siden energiplanen i foråret 1976. Det var jo dengang, det var til almindelig grin at tale om sol- og vindenergi, men regeringen har stadig væk intet lært på dette område, og det til trods for, at vi i den forløbne tid har kunnet læse i Børsen f. eks., at der er afgivet bestilling fra USA på 4.000 danske vindmøller. Den danske regering interesserer sig ikke for den side af energipolitikken. Vi kender Carters plan om, at i år 2000 skal 25 pct. af den amerikanske energiforsyning være dækket ved solenergi og 20 år efter op mod 50 pct. Men den sektor kender man heller ikke rigtig herhjemme. Det er ikke noget, man interesserer sig særlig for. Der har man intet lært. Ligeledes er bioenergien stadig væk overset.

Atomkraften er derimod stadig med – det skal jeg også beklage – på trods af miljøproblemerne, på trods af udsigterne til urankrise, på trods af at den ikke bidrager til nogen oliebesparelse, men udelukkende til at konvertere fra kul, på trods af at det beskæftigelsesmæssigt og valutarisk er den dårligste energiinvestering overhovedet.

Når det er sagt, så vil jeg godt tilføje, at bedømt efter den bevægelse, regeringen har foretaget i dette afsnit i forhold til tidligere, finder jeg, at det går i en rigtig retning. Det går lidt langsomt, og der er nogle kedelige ting stadig væk, men det går i en rigtig retning. Energien er totalt omprioriteret. Det finder vi er rigtigt. Man har udskudt atomkraften yderligere. Det finder vi er rigtigt, når den ikke er røget helt ud. Man har prioriteret isoleringsarbejderne, og man har sagt, at man vil ikke bekoste det meget ekstra, det koster, hvis det ikke styres. Det er det, vi hele tiden har sagt; der må en styring til ved hjælp af isoleringsstandarder på bygningerne. Det er også et rigtigt skridt. Man fremskynder kraftvarmen og ønsker at koordinere det med naturgasindføringen. Det er også et rigtigt skridt. Og man siger, at det er regeringens ønske, at gassen ilandføres, og sætter trin på denne udvikling. Det finder vi også er rigtige og fornuftige skridt. Endelig siger man – selv om det nok mest er en flot bemærkning, så længe der ikke er mere kød på